

Minnet av en stjärna

Långsamt sträckte hon ut sin hand mot den stjärnklara himlen. Samtidigt som hon med fingerspetsarna fumlade sig fram i mörkret bildades en klump i magen. En klump av ensamhet och oro. Var hon verkligen helt ensam nu? Över himlen föll en tindrande stjärna. Hon lät sina tunga ögonlock falla ner över de nu tårfyllda ögonen och önskade att allt skulle bli som vanligt igen, att allt skulle bli som förr. Men plötsligt med ett duns rasade hon ner till marken likt en mur som släggats ner. Alla känslor hon någonsin känt lämnade hennes kropp på endast några sekunder och plötsligt låg hon där på marken tom och ensam.

Det hade blivit mörkt nu och genom fönstret kunde hon tydligt se flera miljontals vita prickar täcka den kolsvarta himlen. Med sitt pekfinger följde hon långsamt, prick till prick, de stjärnbilder hon lärt sig i skolan. Hon kom inte ihåg särskilt många, egentligen bara att Orion hade tre stjärnor i sitt bälte. Hennes briljanta plan om att fördriva tiden fungerade inte så bra. Istället började hon räkna varje stjärna som hon såg, en för en. Det tog lång tid, längre än vad hon hade trott från början. Det fanns många stjärnor på himlavalvet. När hon kommit en bit in började ögonlocken långsamt stängas. Det var svårt att hålla sig vaken men hon fick absolut inte somna. Hon satte sig upp raklång i sängen och nöp sig själv i armen samtidigt som hon intalade sig själv att hon inte fick somna. Absolut inte somna. Hon tittade mot den slitna stolen där klockan stod. Den var bara elva. En hel timme kvar. Långsamt la hon sig ner på den fluffiga huvudkudden och riktade blicken tillbaka ut mot himlen och fortsatte räkna stjärnorna.

Klockan hade till slut blivit midnatt och förväntansfullt drog hon undan täcket från benen. Sakta smekte den röda kjolen i silkestyg mot hennes varma ben och det stickiga garnet kliade på hennes rygg när hon drog på jumpern. Ljudlöst trippade hon över den mörka ekparketten på sina bara tår. Det tog en god stund att förflytta sig från hennes rum till hallen trots att det bara var knappt tio meter. Men det berodde på den oerhörda försiktighet hon förflyttade sig med. Om någon i familjen skulle vakna vore hela planen förstörd.

Han satt redan där när hon kom ut i trappuppgången. Med benen upphöjda mot bröstkorgen och huvudet tippat bakåt mot väggen.

- Har du suttit här länge? frågade hon samtidigt som hon försökte stänga dörren in till lägenheten så tyst som möjligt för att inte väcka de andra i sin familj. Han skakade på huvudet och ställde sig upp. Han hade på sig samma blå skjorta som han haft varje dag sedan i mars i fjol. Det var en mörkblå skjorta med en gul stjärna över den vänstra bröstfickan. Hon hade alltid stört sig på hur stjärnan satt för nära raden med knappar på skjortan. Det såg alldeles osymmetriskt ut. Men skjortan var fin ändå. Den mörkblåa nyansen passade till hans bruna hår och hans utstickande öron.
- Kommer du eller? hördes det nerifrån trapphuset. Han hade redan hunnit ner. Snabbt skyndade hon sig ner för alla de fem trapporna. Det ekade i trapphuset efter hennes steg, därför tog hon två steg i taget för att det skulle höras så sällan som möjligt.

Han var oerhört modig, hon beundrade den egenskapen hos honom. Därför fick han gå längst fram. Utmed den sträva tegelfasaden strök de långsamt mot husknuten. Sanden under fötterna kylde ner trampdynorna samtidigt som de små sandkornen kilade in sig mellan tårna. Under gatulamporna syntes skuggor av män i

gröna uniformer. De röda armbindlarna runt männens armar liknade en bit av ett rött silkestyg och det svarta korset i mitten såg ut som en kantig blomma. De närmade sig väggens slut. Hon började bli rädd nu. Tänk om de blev upptäckta? Vad skulle hända då? När de kommit runt husknuten tog de båda varsitt djupt andetag. Det var bara den roliga biten kvar nu. Han satte av bort mot den trädfyllda parken längre ner på gatan. Tätt efter sprang hon med sitt lockiga hår fladdrandes i vinden. De starka gatlamporna lyste upp vägen de sprang på och för en stund, endast en ynka minut, kände hon sig fri som aldrig förr.

Träden ovanför dem var ståtliga och vackra. Det var dock bara han som kunde konstanterna det för hon visste redan vad ordet vackert betydde och trädkronorna som de blickade ut över kunde inte ens mäta sig mot vad hennes definition av vackert var.

En solblekt hårslinga föll ner framför hennes ögon samtidigt som hon placerade handflatorna mot knäna. Hennes tunga andetag fick den tunna slingan att fladdra fram och tillbaka likt en gyllene klockpendel. Trots att det knappt var hundra meter de hade sprungit var hon tvungen att ta igen sig ett par andetag. Hon reste sig och riktade blicken uppåt. Bredvid en av de stora trädkronorna syntes stjärnorna. De vita små prickarna som hon tidigare hade räknat. Ett par hundra hade hon fått dem till då, men nu brydde hon sig inte ens om att börja räkna. Istället tog hon ett steg närmare honom och kände hur hans kroppsvärme smittade av sig.

- Jag tror att jag gillar dig, slängde hon ur sig utan att hon visste vad hon sa. Hon tittade fortfarande uppåt på himlen och fascinerades av hur stor den var samtidigt som månen log mot henne.
- Säg inte så, svarade han med en viss smärta i rösten och hennes leende ersattes med en dyster uppsyn.
- Varför inte? frågade hon. Men det kommer inget svar. ”Varför inte Bent?” Men tystnaden kvarstod.
- Du vet varför, sa han tillslut. Hon hörde hur han darrade på rösten och vände huvudet mot honom för att kunna möta hans blick. Men det fanns ingen där. Hon kände hur tårarna steg i hennes ögon och hur halsen blev trång. Han fanns inte på riktigt, och det hade han aldrig gjort. Bara under den tiden som de bytte blickar i trappuppgången. Men det var för sent nu, han var borta. Men hennes kärlek för honom var fortfarande äkta, så äkta som hjärtat i hennes bröstorg. I en annan värld, i en annan tid och i en annan situation kunde det blivit de tillsammans för evigt. ”Bent och Livia kärleken som aldrig tog slut”. Men så blev inte fallet. Istället blev det ”Bent och Livia drömmen som tillslut tog slut”. Drömmen om en vän i en annan värld utan stjärnor och kantiga blommor.

Där på marken låg hon tom och förtvivlad över hur verkligheten var. En verklighet utan honom, hur levde man en sådan? I sina tankar försökte hon föreställa sig honom framför sig. Men hon såg ingenting i huvudet, det var helt svart. Förutom en stjärna som lyste mitt i ingenstans. En gul, osymmetriskt stjärna. Allt hon hade kvar av honom var minnet av en stjärna.

Sakta öppnade hon sina tårfyllda ögon och blickade ut över det tomma himlavalvet. Ett par stora mörka moln hade sköljt fram från ingenstans och skymde de tindrande stjärnorna. Långt bort i fjärran hörde hon hur stövlar marscherade i takt. Men istället för att lyfta på sig och gå låg hon kvar på det stickiga gräset och fantiserade i sin ensamhet.